

[Poul Møller.]

en rationalisering af administrationens arbejde, for det tredje skulle den skabe en lettelse i beskatningen for merindtægter og altså derigennem styrke viljen til arbejdsindsats, og for det fjerde skulle den fremme opsparing, som vi har erfaret i efterkrigsårene er dansk økonomis Achilleshæl. Jeg vil gerne vurdere det foreliggende kompleks, som vi i dag har til behandling, ud fra disse fire grundlæggende synspunkter, som i og for sig alle blev fremhævet i den højtærede finansministers fremsættelsestale. Jeg fik endda det bestemte indtryk af denne fremsættelsestale, at den højtærede finansminister virkelig for alvor mente, at disse fire synspunkter var tilgodeset i de foreliggende lovforslag. Jeg er imidlertid langt fra overbevist om, at den højtærede finansminister har nået sine mål, hvis disse fire hensyn tilsammen virkelig har været målsætningen ved udarbejdelsen af dette forslag til skatterreform.

Det burde være overflødigt at bemærke, at der i et så omfattende kompleks, som her behandles, er en række bestemmelser af teknisk karakter, som også vil have vor interesse, bl. a. af den grund, at ikke få af forslaget's detaljer er hentet fra den tidligere regerings skatteforslag af 8. marts i fjor.

I det nye statsskatteforslag har man samlet 248 paragraffer, hvilket i sig selv er et drabeligt tal. Det skyldes formentlig, at man, ligesom i forslaget i fjor, har ment det rigtigt at kodificere hele den af landskatteret og ligningsråd skabte praksis i en samlet lov. Jeg ved, at der kan rejses vægtige indvendinger imod dette princip, bl. a. den, at lovfæstelse af en praksis medfører, at den ikke længere kan ændres ved en ny praksis, men kun ved lovændringer. Derved bliver dette nye system i flere henseender mindre smidigt end det nuværende, der har udviklet sig naturgroet i praksis. Hertil kommer, at en så detaljeret lovgivning meget nemt udelukker, at skattemyndighederne i praksis ved analogislutninger løser foreliggende problemer. I samme omfang en lovgivning tenderer imod at være udtømmende, i samme omfang udelukker den analogislutninger og tillader kun modsætningslutninger ved lovens fortolkning.

Jeg skal ikke hæfte mig yderligere ved

disse tekniske indvendinger, for også jeg mener, alt taget i betragtning, at det principielt er at foretrække, at loven bliver den egentlige retskilde i skattespørgsmål. Men dette synspunkt må så på den anden side medføre, at vi ser os nøje for, at vi ikke udelukker borgerne fra rettigheder, som i dag er hævdvunden praksis, og en meget nøje bearbejdelse af lovens detaljer vil være nødvendig, hvis ikke en kodifikation skal gøre mere skade end gavn.

Den højtærede finansminister har opnået en del forenkling ved at slå de nuværende skalaer i indkomstbeskatningen for stats-skat, den fælleskommunale udlignings-skat, værnescatten og tillægsindkomsts-katten sammen. Forsåvidt angår samarbej-dningen af den fælleskommunale indkomst-skat og den ordinære statsskat, skal den højtærede finansminister ikke møde ophæ-velser fra vor side — den samme tanke fandt udtryk i vort statsskatteforslag af marts i fjor — men vi er ingenlunde overbevist om, at det er rimeligt nu at lade værnescatten og tillægsindkomsts-katten gå ind i den almindelige skatteskala. Disse beskatningsformer er af det høje ting be-tragtet som midlertidige, medens de ved dette kompleks bliver gjort permanente. Jeg indrømmer, at man kan have forskellig opfattelse af mulighederne for disse skatte-formers bortfald, men ingen af os kan se ind i fremtiden, og giver reducerede forsvarsudgifter os virkelig mulighed for at lette beskatningen, kan vi i dag gøre det ved at afskaffe værnescatten til gavn for de borgere, som den i november 1950 blev pålagt, medens dens indarbejdning i den ordinære statsskat — med de erfaringer, vi har — formentlig vil gøre det politisk uhyre vanskeligt at gennemføre en lettelse netop for de indkomster, som er blevet bebyrdet med værnescatten. Det samme gælder i og for sig den midlertidige tillægs-indkomstskat, og jeg forudser derfor, at denne tilsyneladende forenkling betyder, at vi aldrig slipper af med disse midlertidige skatteformer. Det kan derfor ikke komme bag på den højtærede finansminister, at vi ikke giver alverden for denne form for forenkling.

Ser vi derfor bort fra den midlertidige beskatning, altså værnescatten og tillægs-indkomstskatten, så bliver de to nuværende